

Heti biztató üzenetek 3.4. A hit szemével...

„És megnyitotta Isten az asszony szemét, úgyhogy meglátott egy forrást. Odament, megtöltötte a tömlőt vízzel, és megittatta a fiút. ” 1Mózes 21,19

A halálra készülő ember már befelé figyel. Nem néz kifelé. Nem nézi, mi van körülötte, mik a lehetősége, ki segíthet rajta, kihez fordulhat, talán azt sem, hogy kit és mit hagy maga mögött e világon. Befelé és odafelé tekint. Talán belenyugvással, talán felülről adatott békességgel.

Az ilyen ember szeme más. Az ilyen ember szemébe zavarba ejtő belenézni. Rémműletet vagy keserűséget várnánk, de nem ezt látjuk rajta. Még ha fél, még ha sír, talán tiltakozik, a tekintete már akkor is egy új lét érzékelésére hangolódik.

Az ember egészen bele tud törődni a sorsába. De még egy állat is. Körbejárta a világot egy különleges felvétel, melyen egy kutyacsapat szét akar tépni egy kutyát, aki a folyóba menekül és megjelennek körülötte krokodilok. A kutyának talán percei vannak hátra. Azonban ahelyett, hogy felfalnák, partra segítik egy olyan biztonságos partszakasz felé segítve őt, ahol már az üldözői nem érhetik el.

Hágár lemondott az életről. Feladta. Ábrahám felesége miután megszülte Izsákot, úgy döntött, hogy elüldözi a szolgálólányt a gyermekkel, nehogy vita legyen az örökség körül. Nem örökölhét a szolgáló fia! Az én fiam legyen az örökös!

Kap egy korsó vizet, egy falat kenyeret, de mennie kell. Az Úr vigasztalja Ábrahámot: ne félj, az ígéret, hogy fiadat nagy néppé teszem, rá is áll, de az áldást Izsáknak kell örökölnie! Ábrahám biztosan nem látta őket többé, s egy dolgot tehetett: Istenre bízta őket.

Hágár viszont elkeseredett. Az ígéretről sem tudott – vélhetően – és hát a pusztában egy pici gyermekkel bolyongva mégis miben reménykedhetett volna?! Letette a gyermeket egy bokornál, ő

maga is leült a földre és könnyeit törölgetve várta a halált. Csak a fiam ne lássam meghalni! Egy anyának az élete sohasem olyan drága, mint a gyermeke túlélése, tudjuk ezt a bölcs Salamonról szóló történetből.

Az Úr angyala megszólítja: ne félj Hágár! Kelj fel és vedd a fiadat! Ne félj! Isten számol veled, Isten lát téged, hallja a hangodat és hallja a gyermek hangját. Isten látja a könnyedet, hallja könnyörgésedet és a picinyek szenvedése soha nem kerüli el a figyelmét! Ne félj! Ne gondold, hogy vereséget szenvedtél, ez még nem a vég! Kelj fel! Állj talpra! Ne add fel! Ne hagyd magad! Ha leülsz, könnyű préda vagy a vadaknak, leülve, lefeküdvé csak meghalni lehet! Vedd a fiadat! Vedd magadhoz, mert Isten vele is számol. Nagy néppé teszi! Vigyázz rá! Gondoskodj róla! És ne add fel! Ha másért nem, hát érte ne add fel!

És Hágár szeme megnyílik és meglátja a forrást. Van olyan, hogy Isten az utolsó kanyarból is visszafordít embereket. Ez mindig az Ő titka, hogy miért és hogyan. De van rá példa! Megesik, hogy már belenyugszom abba, hogy nincs tovább, s Isten megmutatja a forrást. Ott volt végig, de nem láttam, mert nem néztem, mert befordultam, mert elfordultam!

Ma is ott van közel és elérhető módon talán Neked is az élet forrása! Számodra, szükséged szerint, túléléseidet garantálva és elkészítve. Elmentél odáig. És összeestél. Eddig bírtad. Elgyalogoltál a forrásig, elbolyongtál, s mikor odaértél, már nem volt erőd odalépni és meríteni. Ilyenkor de nagy ereje tud lenni a hitnek! Amikor Isten megnyitja a szemed és a beletörődés könnyein átragyog Isten megtartó szeretetének világa és kiemel a reménytelenségéből a megtartatás boldogságába. Tekintetedből már nem a belenyugvás árad és nem befelé fordulás. Tekinteted már a megszabadult ember háláját sugározza.